

**EPISTOLA Pastorală la Slăvitul și Luminosul Praznic
al Învierii Domnului din Anul Mântuirii 2017**

ÎNVIEREA LUI HRISTOS – ÎNNOIREA FIRII ȘI A VIETII NOASTRE

† SILUAN

Prin mila lui Dumnezeu, Episcopul de-Dumnezeu-păzitei
Episcopii Ortodoxe Române a Italiei,

Preacuviosului Cin Monahal, Preacucernicului Cler,
și tuturor Credincioșilor drept-slăvitori
care ascultă sau citesc această Epistolă Pastorală,

Har vouă, pace și bucurie de la Hristos Cel înviat din morți,
iar de la noi, arhieriești binecuvântări,
dîmpreună cu străvechiul salut:

HRISTOS A ÎNVIAT!

Lumina cea adevărată care luminează pe tot omul care vine în lume (cf. In. 1, 9) răsare din nou peste creștini și peste întreaga lume. Ea răsare din mormântul Domnului Hristos Cel înviat din morți și luminează în întunericul de confuzie, de suferință și de disperare al lumii acesteia, care *a iubit întunericul mai mult decât lumina* (cf. In. 3, 19). Dar **Lumina lui Hristos luminează în întuneric și întunericul nu a cuprins-o** (In. 1, 5) și nu o poate nicicum stinge, pentru că Lumina este Însuși Hristos, Dumnezeu nostru, împreună-purtătorul suferințelor și al durerilor noastre și ale întregii umanități, cu a *Cărui rană noi toți ne-am vindecat* (cf. Is. 53, 5; 1 Pt. 2, 24); biruitorul morții și dătătorul unei **vieți noi** pe care o primim prin **nașterea din nou, din apă și din Duh** (cf. In. 3, 3-5), a Botezului.

Lumina pe care tot creștinul caută să o ia la acest strălucit Praznic este aceeași cu cea care s-a aprins îndată după scoaterea fiecăruia dintre noi din scaldătoarea propriului botez și care se dă nașului sau nașei, în numele celui botezat, împreună cu îndemnul: *Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor ca, văzând ei faptele voastre cele bune, să preaslăvească pe Tatăl vostru Cel din ceruri*

(Mt. 5, 16). Ea este, însă, doar o palidă licărire a *Luminii celei adevărate* și are doar menirea să întrețină sau să rezezească în noi amintirea a ceea ce s-a așezat în lăuntru nostru la Botez, când am primit **sfânta luminare** și am primit **haină luminoasă** de la *Cel ce Se îmbracă cu lumina ca și cu o haină* (cf. Ps. 103, 2), îmbrăcând-ne în Hristos (cf. Gal. 3, 27) - **Lumina cea adevărată**. Această binecuvântată Lumină ne însoțește pe fiecare, de atunci încolo, călăuzindu-ne pașii la tot lucrul bun și punând în evidență, prin contrast, tot ceea ce gândim, simțim, dorim, spunem sau facem, contrar cu ceea ce ne-a poruncit Hristos Domnul.

Dar *lumina lui Hristos luminează tuturor*, după cum proclamăm pe tot parcursul Postului Paștilor, în amintirea pregătirii pentru botez a catehumenilor de odinioară. Tot așa, și acum, **Lumina lui Hristos luminează tuturor**: și celor care o văd, și celor care nu o văd, și celor care o cunosc, și celor care nu o cunosc, și celor care o primesc, și celor care nu o primesc. Dar Evanghelia din noaptea Învierii ne spune, nouă celor credincioși, că, **celor care l-au primit pe Domnul și au crezut întru Numele Lui, El le-a dat putere să se facă FIII LUI DUMNEZEU, care (...) de la Dumnezeu s-au născut** (Cf. In. 1, 12-13).

Iată, deci, ce prăznuim noi astăzi: **NAȘTEREA NOASTRĂ DIN NOU, CEA DE LA DUMNEZEU!** Prăznuim înnoirea firii și a vieții noastre, ce ne sunt dăruite de Cel Care, din iubire față de Omul (Adamul) pe care l-a zidit după chipul Său sau, mai precis, **după icoana Sa** (după *ikona*, din greacă), văzând schimonosirea și desfigurarea aduse omului după căderea din Rai, **S-a pogorât din ceruri și S-a făcut om**, pentru a ne reda și a împlini în noi (și în tot Omul) *frumusețea cea dintâi*.

Astăzi prăznuim începătura unei **vieți noi – veșnice**, ca alternativă la *viața aceasta, care este umbră și vis*. Astăzi Îl prăznuim pe Cel care, devenind om, S-a făcut părtaș, cu trupul, la toate urmările păcatului, la suferință și la moarte, biruindu-le întru Sine, pentru a da nădejde la toți cei aflați în suferință sau în așteptarea morții și pentru a le da curaj să le poată înfrunta, știind că, de acum, Dumnezeu-Omul poartă împreună cu fiecare dintre ei povara propriei dureri și a propriei temeri de suferință și de moarte.

Dar Învieria lui Hristos este și un binecuvântat prilej de a-L reșeza pe Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos la locul care I se cuvine în inima și în viața noastră, în inima familiei noastre, a parohiei noastre și a episcopiei noastre și, prin noi, de a-L așeza în inima societății și a lumii în care ne este dat să trăim. Primindu-L și așezându-L pe Hristos Domnul Cel înviat, în locul ce Îi revine în mod firesc, ne vom elibera din robia și din tirania **egoismului** care l-a scos pe om din Rai și vom vedea inimile noastre deschizându-se și lărgind-se până la a putea cuprinde în ele, asemenea iubirii compătimitoare a Domnului, pe tot Omul.

Eliberați din robia *poftei trupului, poftei ochilor și a truției vieții* (1 In. 2, 16), ochii inimii noastre se vor deschide, deodată, spre Dumnezeu și spre prezența Sa **cu noi, în toate zilele** (cf. Mt, 28, 20), și spre **cel de lângă noi – aproapele nostru**, care, uneori, ajunge să fie cel mai „departe” de inima noastră, de grija și de atenția noastră, în timp ce noi ne ocupăm și preocupăm de a „salva lumea”...

Vom observa pe cel de lângă noi, copil, soție sau soț, mamă sau tată sau bunic, așteptând doar un cuvânt bun sau doar un zâmbet din partea noastră, pentru a fi mulțumit și fericit. Vom observa că suntem înconjurați de semeni de-ai noștri care sunt pribegi și înstrăinați, care sunt goi sau în lipsuri, suferind de foame sau de sete, de frig, care sunt apăsați de singurătate, de întristare, de descurajare sau de deznădejde, sunt bântuiți de necredință sau de gânduri negre; vom compătimi cu tot omul care suferă, cu toți cei bolnavi, cu toți copiii suferinzi și cu părinții lor care îi însoțesc prin spitale și clinici, cu speranța vindecării și cu teama nereușitei tratamentului; cu toți cei care suferă operații și cu toți cei care îi așteaptă cu sufletul la gură să iasă cu bine din ele; ne vom aduce aminte de toți cei cuprinși de *boală îndelungată* și de cei care, cu jertfelnicie și răbdare, îi slujesc și îi îngrijesc, de toți

cei ce sunt accidentați, fiind la muncă sau în călătorie; vom plânge împreună cu cei asupriți de aproapele lor și cu cei cărora li se oprește plata muncii lor, și îi vom compătimi pe cei care sunt în robia propriilor lor patimi, neputințe sau slăbiciuni, fără să găsească puterea și curajul de a spune „nu” internetului sau telefonului mobil, jocurilor de noroc, alcoolului, țigărilor sau drogurilor; îi vom pomeni și pe cei aflați în certuri, în neînțelegeri, în dezbinări, în judecăți sau pe cei aflați în temniță; vom zice „Doamne miluiește” pentru toți cei aflați în războaie sau terorizați de atentate și ne vom ruga pentru cei care sunt prigoniți sau omorâți pentru că nu vor să se lepede de credința lor; îi vom purta în inimi pe orfani și pe văduve; le vom pomeni și ne vom ruga pentru toate surorile noastre care poartă în pânțele și pentru toate cele care trec prin durerile nașterii și îi vom înfățișa lui Dumnezeu în rugăciunile noastre pe toți pruncii care vin pe lume, pe toți copiii și tinerii, pe cei aflați la cumpăna alegerii căii pe care vor merge în viață: pe toți cei care aleg viața de familie sau pe cei care aleg călugăria; îi vom cinsti pe părinții noștri și îi vom purta în inimă și în rugăciune, alături de frații și surorile noastre și de dragii noștri bunici; ne vom ruga, deopotrivă, și pentru cei care ne iubesc pe noi, și pentru cei care ne urăsc, și pentru cei care ne fac bine, și pentru cei care ne fac rău, cerând pentru ei, ca și pentru noi înșine, iertare, mila lui Dumnezeu și mântuire. Aceasta nu înseamnă nimic mai mult decât faptul că simțirile și trăirile noastre se dezmoțesc și se trezesc tot mai mult la **viețuirea cea nouă**, cea după chipul **icoana** lui Hristos, al Cărui Har așteaptă să se reverse în noi de îndată ce ne mai golim câte un pic de „ale noastre” și ne deschidem spre „ale Lui”.

Inima noastră nu se va mai îngriji, așadar, doar de noi și de „ale noastre”, nu se va mai limita doar la dori după pâine, ci va flămânzi după **tot cuvântul ce iese din gura lui Dumnezeu** (Mt. 4, 4); nu se va mai sătura doar cu a mânca și a bea bunătățile acestei lumi, ci va dori după **adevărata mâncare și adevărata băutură** (In. 6, 55), adică după Sfântul Trup și Scumpul Sânge al Domnului Hristos. Nu ne vom mai pune nădejdea în oameni și în mijloacele lumii acesteia, ci vom lua ca pavăză nebiruită pe Domnul **chemând** în toată vremea **Numele Lui**, peste noi și peste întreaga lume. Atunci nu vom mai cere lui Dumnezeu doar „sănătate, că-i mai bună decât toate”, ci îi vom cere **credință** vie și lucrătoare, **nădejde** neîndoielnică și, mai ales, **dragoste** iertătoare față de cei care ne greșesc și compătimitoare cu apăsarea și suferința atât de mare prin care trec Omul și lumea în aceste momente. Vom cere lui Dumnezeu **MÂNTUIRE**, pentru noi și pentru tot Omul, **că-i, cu adevărat, mai bună decât toate!**

Vă îndemn, așadar, în această binecuvântată zi de Praznic, împreună cu apostolul:
Bucurați-vă pururea întru Domnul! Și iarăși zic: Bucurați-vă! Îngăduința voastră să se facă știută tuturor oamenilor. Domnul este aproape! Nu vă împovărați cu nici o grijă. Ci întru toate, prin rugăciuni și mijlociri, cu mulțumire, cererile voastre să fie arătate lui Dumnezeu. Și pacea lui Dumnezeu, care covârșește orice minte, să păzească inimile voastre și cugetele voastre, întru Hristos Iisus (Filip. 4, 4-7)! Că Lui I se cuvine toată slava, mulțumita, cinstea și închinăciunea, împreună și Tatălui și Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

HRISTOS A ÎNVIAT!

Cu părintească binecuvântare și cu pascală îmbrățișare fiecăruia dintre voi, cu mic cu mare, al vostru întâistătător și de tot binele cel spre mântuire doritor,

† Episcopul SILUAN

al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei

Data la Reședința noastră de la Roma, la Luminatul Praznic al Învierii Domnului,
în Anul Mântuirii 2017, luna Aprilie, ziua 16.